

fundets og Kvindernes Interesse“ at nægte os det lille Afdrag paa vore retfærdige Fordringer — den kommunale Valgret. Det er en Løn, som „Dansk Kvindesamfund“ ærlig og redelig har fortjent.

Vore Modstandere anerkende det berettigede i denne vor Fordring, men frygte for Følgerne; de frygte, fordi de vide, at der ligger andre retfærdige Krav bagved. De tør ikke give os, hvad de selv anse for at være Retfærdighed, fordi de frygte for, at vi da skulle fordre mere, end de anse det for rigtigt at give os — men saaledes behandler man Fjender.

Vi have to Slags Modstandere blandt Mændene; dem, der føle sig som aandelige Undermaalere og som derfor føle, at deres Værdighed som Mænd vilde lide, hvis Kvinderne bleve dem ligestillede. Og saa have vi dem, som navnlig have Øje for de Kvinder, som i intellektuel eller sædelig Henseende ere Undermaalere — ja, vi vide jo nok, at der kan tænkes mange andre Grunde, hvorfor Mænd kunne modsætte sig Kvindernes Lighed for Loven, men vi mene at have navnet to, som ere saare almindelige.

Vor Fordring er retfærdig, og Mændene elske Retfærdighed, men de vide ogsaa, at der er noget højere end Retfærdighed — Ædelmodighed. Skulde det muligvis forholde sig saaledes, at Mændene frygte for at faa mindre Læjlighed til at vise sig ædelmodige og højhjertede over for Kvinderne, naar disse stode som deres ligeberettigede? Men dette forudsætter atter en sørgelig Tvivl om deres egen mandlige Overlegenhed, som vi ikke bestride. Lad dem da vise deres Overlegenhed ved at give os *fuld* Retfærdighed, saa ville vi vise *vor* ved at bevare Taalmodigheden, selv om Retfærdigheden skulde blive os tilmaalt draabevis; vi ere jo opdragne dertil.

Kvindernes Bygning.

Fru Redaktør! Da jeg ikke, saaledes som jeg havde bestemt, kan komme til København i Sommer, vil jeg i Stedet for skrive et lille Brev i deres Blad. Jeg vilde gerne have, at de Damer af Bestyrelsen skulde vide, at naar vi herovre ikke sender nogle stilfulde Haandarbejder til deres Lotteri, som de har bedt om, saa